

promise me

Joke Laureyns & Kwint Manshoven

laGeste (kabinet k • les ballets C de la B)

creation 2021

première: 5 november 2021 - hetpaleis, Antwerpen (BE)

WRITTEN
BY
THE
BODY

laGeste

promise me

choreografie

Joke Laureyns & Kwint Manshoven

compositie en live muziek

Thomas Devos

met

Ido Batash, Ilena Deboeverie, Tea Mahaux, Zélie Mahaux,
Kwint Manshoven, Juliette Spildooren, Lili Van Den Bruel

scenografie

Dirk De Hooghe & Kwint Manshoven

dramaturgie

Mieke Versyp & Koen Haagdorens

kostuums

Valerie Le Roy

licht

Dirk De Hooghe

geluid

Pieter Kint of Karel Marynissen

communicatie en spreading

Mieke Versyp

productieleiding

Marieke Cardinaels

productie

laGeste (kabinet k & les ballets C de la B) & hetpaleis

met dank aan

les ballets C de la B

met steun van

de Vlaamse Gemeenschap, Stad Gent & Tax Shelter van
de Belgische Federale Overheid via Casa Kafka

info & speellijst: www.lageste.be

Vlaanderen
verbeelding.werke

laGeste hetpaleis

*een lofzang op de ongetemden, de roekelozen, de dapperen
een flirt met gevaar, een ode aan een ongeremde nieuwsgierigheid*

*over het loslaten van zekerheden en het omarmen van risico's
over de explosieve krachten die het leven in zich draagt
over littekens en de verhalen die ze achterlaten op onze huid*

*zeven dansers sluiten een pact, over generaties heen,
dat door live muziek wordt bezegeld*

EEN GESPREK MET JOKE LAUREYNS EN KWINT MANSHOVEN

Kwint: *promise me* is als idee ontstaan tijdens de workshops die we organiseerden in de zomer van 2020. *Still playing but different* wilde de kinderen van onze vorige creatie *as long as we are playing* weer samen brengen na een lange periode van gedwongen stilstand. Twee weken van improviseren met een ploeg die we heel goed kenden. Zonder naar een voorstelling toe te werken, zonder concreet doel.

Joke: Wat ons tijdens *still playing* trof, was een grote intimiteit en fysieke overgave. Een goesting om grenzen te verleggen. Het wilde enthousiasme waarmee de kinderen zich in de 'arena' gooiden, de tegenspanning in hun lichamen: dit vonden we bloeimooi en inspirerend.

Kwint: Maar de thematiek van *promise me* sluimerde bij ons al langer. We dachten aan de woorden 'kantelen', 'slingeren', 'verdraaien'. Wellicht een uiting van onze gretigheid om opnieuw te starten, de drang om ons te smijten. Daarmee gingen we in *still playing* aan de slag.

Joke: Die gretigheid en drang is eigenlijk altijd aanwezig in ons werk. Net als wederzijds vertrouwen en vrijheid. Ons werk heeft het steeds over wat het is om mens te zijn, in al zijn gelaagdheden. Bij iedere creatie belichten we een ander facet. Voor *promise me* hadden we eindelijk de tijd om ons te verdiepen in een specifiek aspect: een wakkere, alerte nieuwsgierigheid, openheid, totale overgave aan 'wij, hier en nu'.

Kwint: De tijdsgeest is ernaar. Deze tijden zijn doordrongen van angst, voorzichtigheid, een hang naar veiligheid. Dit vraagt om een tegenstem. Een verlangen om een vrijplaats te bieden waarin je tegen deze tendensen kan ingaan. Het podium is een perfecte biotoop waar je deze vrijheid kan opeisen en laten zien.

Is *promise me* een nieuwe stap in jullie oeuvre?

Joke: Ik zie een evolutie in de manier waarop en de context van waaruit deze voorstelling is gegroeid. Het feit dat we werkten met drie kinderen uit de cast van *as long as we are playing*, plus Kwint als danser en met Thomas Devos opnieuw als muzikant, maakt dat er vijf mensen op scène staan die van bij aanvang vertrouwd waren met onze taal. Zélie kenden we uit 'les ateliers C de la B'; haar zus Téa en danser Ido Batash zijn nieuw. Die vertrouwdheid van een groot deel van de cast met ons werk maakte dat we tijdens improvisaties sneller dan anders bij de kern kwamen van wat we met *promise me* wilden uitdragen. Het liet ons toe om radicaal te kunnen kiezen voor de kracht van wat er aan dansmateriaal werd aangereikt. Hun lichamen vonden makkelijk de danstaal die we voor ogen hadden. De kinderen waren in dit proces echt co-auteurs, en dat is uniek. Ik beschouw het als een verdieping van ons traject. Ik weet niet op welk niveau dit zichtbaar zal zijn in de voorstelling, maar het dansmateriaal viel wel op een heel organische manier op zijn plaats.

In al jullie voorstellingen zetten jullie een utopie neer, als reactie op de reële wereld. Een vrijplaats, noemen jullie het vaak. Een plek van vertrouwen.

Joke: Ja. Utopisch en idealistisch, maar ook een tegenstem, een contrapunt. We kiezen zeker voor het ideaal, voor de mooiste mogelijke voorstelling. We zoeken een radicale eerlijkheid als het gaat om de gelaagdheid van het menszijn. Niet dat we de dingen rooskleuriger willen voorstellen. Integendeel. Harmonie is niet aan de orde in deze voorstelling.

Kwint: Zeker niet in *promise me*, waarin het er vaak ruw en rauw aan toegaat. Het is van een brute intimiteit. Minder zacht en meer gelaagd dan *horses*. Omdat we een ander, gevaarlijker facet van menselijke relaties belichten.

Joke: Het eerste woord dat we hanteerden voor deze voorstelling was 'roekeloos'. Maar dat dekt niet helemaal de lading. Daarom was ik zo blij toen we stuitten op de tekst '*Ode aan mijn littekens*' van David Van Reybrouck. Hij schrijft: *Nee, dat is het woord niet, roekeloosheid. Wat dan wel? Geestdrift, gloed. Ja, je moet zuinig zijn op je lijf, maar daarom toch niet zuinig op het leven?* Dat is het voor mij.

'Zeven dansers sluiten een pact', vermeldt een regel op de flyer. Wat is dat voor een pact?

Joke: De verstandhouding tussen alle dansers onderling groeit in de loop van een creatieproces tot een relatie van compleet vertrouwen. Je geeft vertrouwen en je krijgt het terug. Dit maakt dat iedereen elkaar zo door en door kent dat alle grenzen, alle reserve wordt opgeheven. Zo'n pact willen wij als makers steeds installeren. Vaak 'pakt' zo'n pact, en dat was zeker zo voor de cast van *promise me*, maar dat gebeurt niet altijd. Dat kan je niet forceren. Dit pact van vertrouwen is als een grondtoon. Over Kwint zeggen de kinderen bijvoorbeeld: 'wij kennen jouw handen'. Dat is de fysieke vertaling van dit vertrouwen. Het is de basis van waaruit je ieders gradaties in overgave, zorg, intimiteit en kracht kan waarnemen. Als je kijkt naar een duet tussen

uit: promise me (2021) © Kurt Van der Elst

Kwint en Ilena, of Lili en Zélie, of Juliette en Ido, dan zie je telkens de specifieke dynamiek tussen twee dansers én de eigenheid van iedere danser afzonderlijk. Je kan zien wat ze in elkaar wakker maken én hun karakters lezen doorheen de manier waarop ze met elkaar omgaan. Deze constante synergie genereert prachtige beelden. Dat is rijk. Niet eenduidig.

Kwint: Doorheen het onderlinge vertrouwen tussen deze 7 mensen op scène sluimert een dualiteit. Een gelaagdheid. En het medium dans leent zich uitstekend om die te tonen.

De term 'dualiteit' duikt vaak op wanneer het over jullie werk gaat. Kan je dit begrip toelichten?

Joke: Alles heeft een tegenkant, dat is een reël gegeven. Naast 'levensdrift', dat als woord opdook tijdens het creatieproces, viel ook het woord 'doodsverachting'. Je tong uitsteken naar de dood. Achter dit kinderlijk gebaar schuilt een diepe waarheid.

Iedereen erkent de eindigheid, de zwaarte, het zwarte, de B-kant van het leven. Maar je kan je er wel op verschillende manieren toe verhouden. Dit gegeven kan je kracht geven én kwetsbaar maken. Tegelijk. Het is niet of/of. Niet zwart/wit. Heel vaak zoekt men naar een pasklaar antwoord. Mensen eisen duidelijkheid. Het zit zo en niet anders. En dan ontstaan de kampen, de polemieken, de slogans, de polarisering, de identitaire geschillen. Terwijl er alleen maar nuances zijn. In de realiteit en ook in een lichaam.

Kwint: Je hebt de grote, getrainde lichamen van de volwassen dansers en de kleinere, niet geschoolde lichamen van de kinderen. Dit op zich is al een duaal gegeven.

Volwassenen en kinderen kunnen dezelfde beweging doen vanuit dezelfde intentie, en toch is die anders. En voelt het voor de dansers ook anders.

Joke: En toch moeten volwassenen en kinderen een evenwicht vinden in de zwaartekracht. 'Kantelen' is een essentieel woord in het vocabularium van *promise me*, een woord dat de bewegingstaal sterk heeft beïnvloed. Maar het is niet zo dat je de dansers letterlijk ziet kantelen. Het wijst eerder op een intentie. In de zin van: durven te midden van de dingen te gaan staan. Niet wijken, niet vluchten, maar de middellijn bewandelen. Wankelend, kantelend, op gevaar af dat je je evenwicht verliest. De gelaagdheid van de dingen erkennen. Het is een kracht om je op die middellijn, in die steeds kantelende tussenzone te begeven. *promise me* gaat over risico's nemen en over zekerheden loslaten, zo hebben we het verwoord. Op papier klinkt dat hol; in werkelijkheid verwijzen deze zinnen naar een attitude, een manier om in het leven te staan waarvoor je sterk moet zijn. Ons motto voor deze voorstelling is: stel risico boven stabiliteit. Nieuwsgierigheid boven angst. Samenhorigheid boven zelfbehoud.

uit: *promise me* (2021) © Kurt Van der Elst

Kwint: We improviseerden tijdens een repetitie rond de slagzin 'ik heb het nog nooit gedaan maar ik denk wel dat ik het kan'. Deze zin introduceerde een mentaliteit binnen de groep die bepalend is geweest in het hele creatieproces. Het is een praktische zin die de kinderen hielp om de juiste intentie te vinden waarmee ze in deze voorstelling staan. Die hen inspireerde tot het creëren van beelden en bewegingen. Want we houden ons ver van de filosofie tijdens de repetities. We spreken met de kinderen niet of amper over de thema's, maar we vertalen die in opdrachten waarbij ze de dingen op een puur fysieke manier beleven en incorporeren. Ze krijgen geleidelijk grip op de thema's door ze te voelen in hun lichaam, door ze te dansen.

We streven ernaar om ons hele werk in deze tussenzone te situeren. Is dit voor een jong publiek? Is het dans of theater? Is het mooi of is het gruwelijk? Is een tienjarig lichaam dat danst authentiek of gemanipuleerd? Dit zijn in onze ogen geen pertinente vragen. We werpen ze graag terug.

Promise me - belooft me: daar hoor ik een eis in.

Joke: Het is inderdaad een appél. Een schreeuw om... Om wat precies, is niet direct in woorden te vatten. Ik hou van het beeld van een hand die de kin van een ander vastgrijpt om letterlijk zijn kijkrichting te bepalen en om aandacht te vragen. In dat gebaar schuilt niet alleen een vraag aan de ander; het is ook een gebaar van vertrouwen, want je raakt niet zomaar gezicht van een ander aan. Het is opnieuw een duale eis. 'Geef me zoveel vertrouwen en geborgenheid dat ik me helemaal vrij kan voelen'. Ik denk dat de wereld daar echt nood aan heeft, aan mensen die in hun kracht mogen en kunnen staan. En niet hun kracht ontleenen aan een identiteit die ze zich aanmeten, aan de groep waartoe ze behoren, aan een dynamiek van wij/zij. Wanneer je je aan dit soort van denken ontworstelt, vind je misschien een vitaliteit terug die hopelijk aanstekelijk werkt. Sinds anderhalf jaar zijn we ook bezig met de voorbereidingen van een toekomstig project, met Palestijnse dansers en kinderen. Bewoners van de Westbank en Gaza. Ook dit project sloop onze repetities binnen. *promise me* heeft een ondertoon van veerkracht en verzet. Leg je niet neer bij wat je wordt voorgeschoteld, en neem je verantwoordelijkheid voor wat je doet.

Jullie werk is altijd geïnspireerd op de beeldend kunsten. Zijn er werken van kunstenaars die jullie hebben geprikkeld voor *promise me*?

Kwint: Michaël Borremans' reeks '*Fire from the Sun*'. Jonge kinderen die elkaar besmeuren met bloed. Op de grond liggen menselijke onderdelen. Wat ons trof is niet de gruwel van deze taferelen, maar de nieuwsgierigheid van de kinderen naar hun eigen en naar elkaars lichaam. Heel dierlijk. Daarnaast de schilderijen van Caravaggio, die gruwel en schoonheid verbinden.

Er is de film '*Buddha Collapsed Out of Shame*' van de Iraanse cineaste Hana Makhmalbaf, gedraaid in het Afghaanse dorp waar de historische boeddhabeelden, uitgehouwen in de rotsen, werden opgeblazen door de Taliban. De film toont de wilskracht van een meisje om te mogen leren lezen. En de manier waarop de cineaste deze wilskracht in

beeld brengt inspireerde ons. Hoe dit meisje de oorlogstrauma's verwerkt en ontstijgt. Haar levensdrift en doodsverachting. De film eindigt met spelende kinderen die elkaar zogenaamd onder schot houden. 'Die, and you will be free', roept een jongen. Een zin waarmee hij een spelregel bevestigt: als je neervalt kan je weer verder spelen. Het is een spel, meer is het niet, maar deze paradoxale woorden kan je ook vertalen als: als je niet loslaat, als schrik hebt, dan kom je geen meter verder.

Joke: Er is opnieuw de '*Ode aan mijn littekens*', waarin hij de dichter Kahlil Gibran citeert: Je kinderen zijn je kinderen niet. Zij zijn de zonen en dochters van 's levens hunkering naar zichzelf. Ook dat is een dualiteit waarmee alle ouders en de hele maatschappij moet omgaan.

En dit is een citaat van de Schotse dichter John Glenday uit een boek over het werk van de Amerikaanse fotografe Sally Mann: *you see it's neither pride nor gravity, but love that pulls us back down to the world*. Zwaartekracht is heel bepalend in een dansvoorstelling, en als je wordt opgetild kan je bewegen 'zoals een astronaut in een ruimtecapsule' - zo verwoordde Zélie het. Het was ook zij die stelde dat *promise me* over liefde gaat...

uit: *promise me* (2021) © Kurt Van der Elst

PORTRETten VAN DE CAST

Téa

Ze is de jongste en de kleinste. Maar fel en snel als een wilde kat. Met grote, ronde ogen en een onbevengende, lichtjes brutale blik. Gevraagd naar het woord dat op *promise me* van toepassing is, antwoordt ze: gevaar. Maar onmiddellijk vult ze aan dat het om een 'veilig gevaar' gaat. Haar rol in de voorstelling omschrijft ze als heel actief, wat ze het liefste is. Schreeuwend uit volle borst, loopt ze rondjes rond de anderen, om vervolgens te gaan zitten. En in alle rust te kijken naar wat er rondom haar gebeurt. 'Dansen, ça fait du bien', zegt ze. Ze wordt er vooral vrolijk van. Ze heeft maar één keer in haar leven aan iemand gevraagd om iets te beloven, maar ze weet niet meer wat. Toch vindt ze het belangrijk dat mensen zich aan hun beloftes houden. Want als dat niet gebeurt, dan is het vertrouwen weg. Soms maakt ze een belofte aan zichzelf. Bijvoorbeeld om op tijd te zijn op school.

Lili

Ze is ruim een kop groter dan toen ze voor het eerst de repetitieruimte binnenkwam als 'speler' in *as long as we are playing*. Twee jaar later heeft het kind plaats gemaakt voor een jong meisje. Een roos in de knop. Ze is cool, met haar kortgeknipte haar en een blik van 'ken-ik-je-ergens-van'? Wanneer ze beweegt zie je opperste concentratie. Ze gaat altijd helemaal op in wat ze doet, zelfs als ze een mindere dag heeft. Doen is haar vertrouwder dan spreken. Het is een speels en licht risico, zegt ze over *promise me*. Het is klimmen, hangen en - vooral - samenwerken. Ze vindt de angst van volwassenen om wat kinderen zou kunnen overkomen niet altijd gegrond. Kinderen hebben best veel controle over zichzelf, zegt ze. Dansen bij kabinet k heeft haar leven drukker gemaakt, en dat vindt ze goed, want nu verveelt ze zich niet meer. 'Belof me dat alles goed komt': dit zou ze wel aan iemand kunnen vragen, maar dat heeft nog nooit gedaan. 'Ik ben niet zo bezig met beloftes', zegt ze, 'ik zeg gewoon dat ik iets zal doen. Of dat ik het niet zal doen'.

Ilena

Een buitenluchtkind. Puur natuur. Je ziet haar zo ravotten in bossen, klimmen in bomen, springen over beken, boomhutten bouwen. Lenig en lang is ze, met een getaande huid en immer wakkere ogen. Ze straalt een roekeloze, nieuwsgierige gretigheid uit. Alles is een uitdaging. 'Hier, in de ruimte waar we repeteren, kan ik dingen doen die ik thuis niet zou kunnen en mogen', zegt ze. 'Dingen die riskant zijn, zoals op een muur klimmen. Of balanceren op een hoge vensterbank. Stenen opgooien vlak boven je hoofd. Superleuk vind ik dat. Thuis doe ik ook soms gevaarlijke dingen, maar dan stiekem.' Ze voelt een groot verschil met *as long as we are playing*, waarin ze ook meedanst, maar dat kan ze niet in woorden vatten. Ze vindt beide voorstellingen wel even leuk, omdat ze in het dansen thuiskomt. 'Het is mijn leven', zegt ze, en ze wiebelt op haar stoel. En ja, ze vindt beloftes nakomen belangrijk. Vooral deze: belof me om eerlijk te zijn.

Zélie

Ze stort zich overal in. Tast graag de grenzen van haar eigen kunnen af, zoekt de uitdaging op. In beweging tracht ze uit te drukken wat ze voelt, en dat is altijd heel veel. 'Soms vul ik me helemaal op met gevoel om het des te beter te kunnen uitdrukken. Je me jette, et j'adore ça'. Alsof ze van binnenuit wordt bewogen. Wordt voortgedreven door een vuur dat binnenin haar brandt. Ze heeft iets onaards en tegelijk staat ze stevig met beide voeten op de grond. Een nimf en een furie, verenigd in een spichtig, frêle, onvermoeibaar lichaam. Haar woord bij deze voorstelling is liefhebben. 'Want dat zit in alles, in de vormen en hoe we met elkaar omgaan. We houden van elkaar in wat we samen op scène doen. En ook: als je iets gevaarlijks doet, dan is het echt nodig dat iemand van je houdt. Als je je bemind voelt, dan kan je gevaarlijke dingen doen zonder echt gevaar te lopen. Er zijn altijd de anderen die dichtbij zijn en in jou geloven.' Vergeet me niet en blijf dichtbij: dat is een mooie belofte, vindt ze. 'Omdat het belangrijk is om samen te zijn en elkaar te vertrouwen. Want een relatie zonder vertrouwen is een verloren relatie. En ook: als je iets niet kan beloven, doe dat dan gewoon niet.'

Juliette

Zelden kijkt ze je rechtstreeks aan. Haar Noordzee-ogen ebben steeds weg, richting een verre einder. Ze houdt niet van dit soort gesprekjes. Ze spreekt bedachtzaam, wikt en weegt haar woorden. Ze neemt haar tijd. 'We zijn nogal brutaal tegen elkaar in de voorstelling', zegt ze. 'We gooien, we scheuren, we blokkeren elkaar. We hangen aan elkaars haren - en nee, dat doet niet echt pijn, anders zou ik het wel zeggen. Maar we zorgen wel voor elkaar.' Ook zij deed mee in *as long as we are playing*, een ervaring die heel anders was dan hoe het in *promise me* voelt. 'Misschien omdat ik alles nu beter begrijp. Misschien dacht ik toen minder na. Ik vergelijk mezelf met hoe Téa nu is, want zij is nu even oud als ik toen was.' Beloftes houden vindt ze belangrijk, maar ze vroeg nooit eerder aan iemand om haar iets te beloven. Toch niet iets groots. Ze denkt lang na over wat zo'n grote belofte dan zou kunnen zijn. Tenslotte zegt ze: 'beloof me dat je altijd zal blijven beloven. Want dat is een teken van vertrouwen.' Dat is ook heel belangrijk in deze voorstelling. Als Zélie op Kwints schouders balanceert, dan moet zij weten dat de anderen er zijn om haar op te vangen.'

Ido

Hij is tenger en wendbaar, met een speelse en guitige uitstraling waardoor hij zich moeiteloos lijkt te verhouden tot de kinderen. Het is zijn eerste productie bij kabinet k. Eerder al kon hij ervaren hoe het is om als volwassen danser op scène te staan met een veel jongere generatie, maar dit creatieproces is volgens hem intenser en uitdagender. Hij moest zich van meet af aan openstellen voor andere benaderingen van het medium dans. 'Het was een les in geduld. Ik moest mijn lichaam herontdekken in relatie tot kleinere lijven. Leren te communiceren zonder woorden, zoeken naar een dialoog met een kind in totale gelijkwaardigheid. Ik denk dat ik daarin geslaagd ben: ik heb nooit het gevoel dat deze kinderen jonger zijn of minder ervaring hebben dan ik. Ze verrassen me voortdurend door hun openhartigheid en creativiteit in wat ze aangeven

en doen. It's a lot of fun.' Inhoudelijk omschrijft hij *promise me* als een verbeelding van een aanstekelijke 'lust for life'. Een viering van het leven hier en nu, met heel veel plezier, vreugde, lichtheid. In nauwe verbondenheid met je eigen lichaam én dicht op de huid van de anderen.

Thomas

In *rauw* was hij de bard die de veerkracht van de kinderen bezong; in *horses* verklankte hij een utopie van verbondenheid; in *promise me* zweept hij de dansers op, daagt hen uit, bezegelt hij een pact van zorg en vertrouwen dat wordt gesloten. En dit enkel met elektrische gitaar en af en toe zang. Onstuimig, dynamisch en teder. Zijn muziek ontstaat steeds organisch, in gelijke tred en vanuit een wederzijdse inspiratie met wat de dansers doen. 'Ik werk vanuit de buik', licht hij toe, 'niet vanuit een vooraf bedacht concept. Maar het woord 'gulzigheid' speelde wel door m'n hoofd, de belofte aan jezelf om niet in te slapen. Dat vertaalt zich in het zoeken naar een constante spanning in de muziek, die zich zelden neerlegt.' Hij houdt van catchy tunes, die zich in je oor wurmen en als muzikaal thema steeds terugkeren. Als voorbeeld noemt hij de epische muziek van Ennio Morricone. Of Preisners soundtrack voor de film '*La Double Vie de Véronique*'. Aanvankelijk wilde hij er graag een viool bij, omdat dit instrument de melodieën in de verf zet. 'Maar met zang bereik je ook dit meeslepend effect. Hartstocht en levensdrift zing je best gewoon met je stem uit. Dus nu probeer ik af en toe te zingen alsof ik een cello ben.'

Kwint

Hij is de oudste van de ploeg. Voortrekker, steunpilaar, drager. Als bezieler van kabinet k en sparring partner van choreografe Joke laureyns kan hij terugkijken op het repertoire van het gezelschap en daarbinnen de voorstelling *promise me* situeren. 'Het is een nieuwe stap in onze manier van werken. We zijn meer dan ooit vertrokken vanuit improvisatie, en dit improvisatorische karakter, het onverwachte zeg maar, willen we koesteren. Omdat dit met deze ervaren ploeg kan. En ook omdat de thematiek dit oplegt. Je kan immers geen risico's 'vastleggen', geen intensiteit instuderen. Danstechnisch ligt de lat vrij hoog, maar deze kinderen willen dit kunnen. Ook qua invulling en intentie - waar deze voorstelling toch mee staat of valt, denk ik - snappen ze het helemaal. Dit is de oogst van een grote vertrouwdheid.' Als maker is hij een alziend oog dat overzicht houdt en zorg draagt voor de cast. Als danser staat hij op scène en verhoudt hij zich tot de anderen. Die dubbele rol is soms lastig. 'Op een bepaald moment moet ik die makersrol loslaten, en me overleveren aan de blik van Joke én aan de anderen op scène.' Dit zorgen voor elkaar in onderling vertrouwen verwijst voor hem onrechtstreeks naar de titel. Omdat het de belofte inhoudt van een mooiere wereld waarin het makkelijker leven is met elkaar. Een utopie, opnieuw, en dat is een constante in het werk van kabinet k.

uit: promise me (2021) © Kurt Van der Elst

OVER KABINET K

kabinet k en les ballets C de la B bundelen de krachten en zetten de werking verder onder een nieuwe naam: **laGeste**.

De twee Gentse dansgezelschappen kenden een lange voorgeschiedenis van samenwerking en grote artistieke affiniteit in het zoeken naar viscerale vertellingen.

kabinet k was het universum van de makers Joke Laureyns en Kwint Manshoven. Hun werk laat zich makkelijkst in duale begrippen omschrijven: er zijn kinderen en er zijn volwassen dansers, het is intens fysiek en verstild, het plaatst gruwel tegenover schoonheid, het zoekt naar eenvoud en is daarin complex, het is speels en donker tegelijk, het is van een lichte zwaarte. Het laveert zich compromisloos door de wereld, tussen alle frames en netwerken in. De aanwezigheid van verschillende generaties op de scène is, samen met live- en/of nieuw geschreven muziek en de invloed van beeldende kunsten, een constante in het hele oeuvre.

Inhoudelijk getuigen de thema's van maatschappelijke betrokkenheid en reflecteren ze over universele uitgangspunten. Zonder een expliciet politieke toon te hanteren, stralen de voorstellingen idealisme en een kritische ingesteldheid uit. Ze tonen hoe mensen zich in hun kracht en in hun kwetsbaarheid verhouden tot elkaar en tot de wereld. Een wereld die verder reikt dan de West-Europese realiteit.

laFeste

www.lageste.be

